ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Ὅτε ἀφυπνίσθην προχθὲς τὴν πρωΐαν ἦτο ἡ γλυκεῖα ὥρα τῆς χαραυγῆς κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἠξεύρω τί βαλσαμώνει ἡ φύσις, καθὰ διαβεβαιοῖ ὁ Ζαλακώστας, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁποίαν βεβαίως ἀναπέμπονται πρὸς τὸν οὐρανὸν ὁμοῦ μὲ τοὺς ἤχους τοῦ Ἑωθινοῦ καὶ τὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν — ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔχουν ὄρεξιν τὰ πτηνὰ νὰ κελαδῶσιν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν—αἱ φοβερώτεραι τῶν βλασφημιῶν ὑπ' ἐκείνων τῶν ταλαιπώρων, ὧν τὸν νήδυμον ὕπνον καὶ τὸ παρήγορον ὄνειρον διακόπτει ἡ ἀγρία ὠρύγη τοῦ σαλεπτσῆ.

Δὲν τὸ λέγω διὰ νὰ καυχηθῶ, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀνήκω εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀτυχῶν αὐτῶν μαρτύρων. Παραδόξως ὅμως τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν μὲ ἀφύπνιζεν ἡ θηριωδία τῶν περιπλανωμένων αὐτῶν τεράτων· δὲν ἤκουον τὰς λιγυρὰς φωνὰς τῶν κουλουροπωλῶν, δὲν ἤκουον βήματα διαβατῶν εἰς τὴν πολυσύχναστον ὁδόν.

Ἐννόησα, ὅτι κάτι ἔκτακτον συνέβαινε καὶ προσεκάλεσα τὸν ὑπηρέτην μου Ἀναξίμανδρον, ὅστις σπουδάζων ἅμα καὶ ὑπηρετῶν προώρισται νὰ κλείσῃ μίαν ἡμέραν τὴν γενέθλιόν του νῆσον Ὠλίαρον, ἀναρριχώμενος μέχρι τοῦ ἀξιώματος τοῦ ὑπογραμματέως εἰρηνοδικείου καὶ μέχρι τῆς περιωπῆς βοηθοῦ ἀριστεροῦ ψάλτου. Ἤθελα νὰ βεβαιωθῶ ἂν εἶχε χιονίσει.

— Πήγαινε νὰ ἰδῇς, εἶπον αὐτῷ, ἂν μᾶς ἦλθεν ἡ Λευκὴ κόρη τοῦ Βορρᾶ...

Ὁ Ἀναξίμανδρος μεταβὰς ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον λέγων:

— Μᾶς ἦλθεν ἡ κυρὰ Γιάνναινα.

— Ποία ;

— Ἡ πλύστρα μας.

— Μὰ πῶς λοιπόν ; ἡ κόρη τοῦ Βορρᾶ δὲν ἐτίναξε τὰ λευκὰ καὶ ἁβρὰ ὡς φύλλα ἰάσμου πέταλα ;...

— Τὰ πέταλα τὰ ἐτίναξεν ἀπὸ τὸ κρύον ἡ κυρὰ Σταμάτα, ἡ συντρόφισσα τῆς πλύστρας μας, ἡ ὁποία ἦλθε νὰ τῆς δώσετε τὰ λεπτά, ὁποῦ τῆς χρεωστεῖτε, διότι τῆς χρειάζονται διὰ τὴν κηδείαν.

Ἐρρίγησα τόσον πολύ, ὥστε ἀμέσως ἐχώθην ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα.

❖

Διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε, ὅτι ὁσάκις ἐμφανίζεται ἡ Λευκὴ κόρη τοῦ Βορρᾶ εἰς τὴν πόλιν μας, δύο κυρίως πράγματα πολλαπλασιάζονται καταπληκτικῶς, τὰ ποιητικὰ ἐπίθετα εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν ἐφημερίδων καὶ αἱ περιπνευμονίαι.

Ἡ Λευκὴ αὐτὴ κόρη τοῦ Βορρᾶ ἔχει ἓν ἀποτέλεσμα ἰδιαίτερον ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ μου. Ὁσάκις παρουσιάζεται αὐτὴ μὲ ὅλην τὴν ποιητικὴν λευκότητά της τὰ μέλη μου *μελανιάζουν* ἀπὸ τὸ κρύον.

Προσεκάλεσα ἕνα φίλον μου Ἀσκληπιάδην καὶ τὸν ἠρώτησα νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον.

— Δὲν εἶνε τίποτε, μοὶ ἀπήντησε μειδιῶν, αὐτὰ εἶνε ἀποτελέσματα τοῦ ψύχους... Εἶνε καὶ αὐτό... ψύχωσις !

Ὁρίστε αἱ νέαι ἰδέαι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ !

❖

«— Δὲν εἰξεύρεις τί ἔκαμα !» μοῦ ἔλεγε θριαμβευτικῶς χθὲς ὁ ἀξιότιμος φίλος μου κ. Ζαχαρίας Παραδαρμένος. «Ἀφοῦ ἐπῆρα τὴν σύνταξίν μου, ἔτρεξα καὶ τὴν ἠγόρασα ὅλην κάρβουνα καὶ ἐγέμισα τὴν ἀποθήκην, εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀξιότιμος σύμβιος καὶ σύνευνός μου ἔλειπεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἕνεκα ἐπισκέψεων. Ὅταν ἐπανῆλθε καὶ μοῦ ἐζήτησε τὰ χρήματα — ξεύρετε δὰ, ὅτι ἡ κυρία Θεοδώρα εἶνε κομμάτι εὐερέθιστος ! — τὴν ἐπῆρα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπα μυστηριωδῶς :

— Σώπα, καλέ, σώπα καὶ ἔχομεν θησαυρόν ! ...

Ἡ ἀξιότιμος καὶ ἀγαπητὴ σύμβιος μὲ παρηκολούθησε περίεργος μέχρι τῆς ἀποθήκης.

— Ἰδού, εἶπα, δεικνύων αὐτῇ τὸν ὀγκώδη σωρόν, ἄνθρακες ὁ θησαυρός !

Δὲν εἰξεύρω ποίαν ἀπάντησιν ἔδωκεν ἡ κυρία Θεοδώρα, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι εἶδα ζωηρὰν καὶ εὔγλωττον τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ πλῆρες ἀμυχῶν πρόσωπον τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ζαχαρίου.

❖

Δὲν ἀκολουθῶ ἀκριβῶς τὸ σύστημα τοῦ ἀξιοτίμου φίλου μου κ. Παραδαρμένου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους, ἐφαρμόζω ὅμως ἓν ἄλλο ἀνάλογον.

Κλείομαι ἐντὸς τῆς κατοικίας μου καὶ φροντίζω ν' ἀφαιρέσω ἢ ν' ἀπομακρύνω ἐξ αὐτῆς πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ψῦχος.

Ὁσάκις κρούεται ἡ θύρα, ὁ Ἀναξίμανδρος ἵσταται ἐκεῖ ἄγρυπνος φρουρός.

— Ποῖος εἶνε ;

— Ὁ κ. Ψύχας, ὅστις θέλει κάτι ν' ἀναγγείλῃ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου.

— Ὁ κύριος δὲν δέχεται.

Μπούμ !... μπούμ !...

— Ποῖος εἶνε ;

— Ὁ κ. Παγώνης...

— Μακρυὰ δι' ὄνομα Θεοῦ !

Κτυποῦν πάλιν. Εἶνε ὁ κ. Θερμογιάννης.

— Ἡ εὐγενεία σας ἠμπορεῖτε νὰ εἰσέλθητε.

Ἔπειτα ἐκτελεῖται γενικὴ ἐκκαθάρισις εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

Τὰ βιβλία ἐξετάζονται ἓν πρὸς ἕν.

— Τὰ δράματα τοῦ κ. Ἀντωνιάδου...

— Μακράν !...

— Ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου...

— Πέταξέ την !

Τὰ μόνα τὰ ὁποῖα διασώζονται ἐκ τῆς αὐστηρᾶς ἀπογραφῆς εἶνε μερικὰ φύλλα τοῦ *Ἡλίου* τοῦ κ. Πύρλα καὶ τινες τόμοι τῆς *Ἑστίας*.

Τὰ θέτω κατὰ σειρὰν καὶ τοποθετοῦμαι ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν. Ἂν καὶ αὐτὴ ἡ μέθοδος δὲν ἰσχύσῃ τότε καταφεύγω εἰς τὸ τελευταῖον μέσον· τὰ ἀντικαθιστῶ ὅλα διὰ μιᾶς φιάλης καλοῦ ρωμίου τῆς Ἰαμαϊκῆς.

Ἐν ἐλλείψει, καταφεύγω εἰς τὸ *Ρωμαϊκὸν δίκαιον*..

❖

Τί ἑξῆς εἶνε τὸ τελευταῖον κατόρθωμα τοῦ Ἀναξιμάνδρου· τὸ παραδίδω εἰς τὴν ἀθανασίαν.